

PRO Actiunea Catolica Romana

Roma - Anul VI

Fondator: Dr. Constatin Dragan

Sept. - Oct. 1961 . N. 66

Discursul Sfântului Parinte Ioan XXIII pentru pace

Duminică 10 septembrie, Sfântul Părinte Ioan XXIII a oficiat, la Castelgandolfo, o liturghie solemnă pentru pace după care, în sala pentru audiiențe a palatului pontifical, a rostit un calduros apel la înțelepciune adresat tuturor acelor care călăuzesc destinele popoarelor și credincioșilor din lumea întreagă, îndemnându-i să se roage pentru sconjurarea gravei primejdii de război care amenință omenirea.

În zilele acestea, atât de pline de preocupări și de neliniște, cuvântul Sfântului Părinte a inspirat aceluia care l-au ascultat o optimista încredere în viitor, încredere întemeiată pe o senină și neclintită credință în eficacitatea unei acțiuni de negociere pentru rezolvarea crizei.

Ioan XXIII nu a subevaluat gravitatea situației actuale, primejdii pe care le comportă inevitabil o asemenea stare de tensiune; el a atras însă atenția că rugăciunea și încrederea nelimitată în mila și în dragostea lui Dumnezeu față de oameni pot rezolva situații cărora, la un moment dat, oamenii nu le mai pot găsi o soluție, un echilibru.

Ioan XXIII și-a început cuvântarea amintind apelurile pe care, în împrejurări analoge, predecesorii săi, Pius X și Pius XII, le-au adresat popoarelor, apeluri întemeiate pe principiul că dreptatea își face drum nu cu puterea armelor ci cu lumina înțelepciunii și a dragostei.

Papa a invitat apoi oamenii pe care pronia cerească i-a pus în fruntea popoarelor să reflecteze asupra teribilelor răspunderi pe care le au față de istorie și de Dumnezeu, sconiurându-i să nu se lase influențați "de presiuni iluzorii și înșelătoare".

"Căci — a spus Sfântul Părinte — soluția crizei actuale depinde de acțiunea oamenilor înțelepți dispuși să ducă negocieri libere și leale pentru a afirma adevărul și dreptatea și pentru a salva libertatea și valorile esențiale ale fiecărui popor, ale fiecărui om".

Abținându-se de la orice apreciere personală în legătură cu origina crizei actuale și cu răspunderile aceluia care au provocat-o, Sfântul Părinte s'a refugiat în marele exemplu al învățăturilor sfinte, citând din Sfântul Pavel descrierea bunului soldat totdeauna gata să-și înfrunte adversarul: "Încingeți-vă cu adevărul; purtați pe piept platoșa dreptății; încălțați-vă picioarele ca să fie juși întru cucerirea Evangheliei și a păcii. Inarmați-vă cu scutul credinței în care se vor înfrânge săgețile înfocate ale diavolului; luați coiful tăriei și spada spiritului".

"O întreagă reprezentare figurată de arme spirituale în care fiecare dintre voi, iubiti fii, va putea întrezări indicații asupra atitudinii, în toate împrejurările și vremurile, a unui bun creștin în fața evenimentelor. Război spiritual, acela pe care îl poartă diavolul, acela care vine de la nedisciplinatele înclinări naturale, dar tot război și tot nefast, care distruge și consumă totul. Iar noi, urmând exemplul Apostolului neamurilor, stabilim ca bază a comportării spirituale creștine în toate împrejurările pe care Pronia cerească le poate îngădui sau dispune, această luminoasă și edificantă imagine. Între cele două cuvinte: război și pace, se împletesc toate preocupările și speranțele lumii, toate caznele și bucuriile individuale și sociale".

După ce a evocat în treacă ororile și dezastrurile provocate de cele două războaie mondiale în lumea întreagă, Sfântul Părinte s'a întrebat: "Ce s'ar întâmpla, oare, astăzi, când rezultatele în domeniul armelor de nimicire și de distrugere sunt atât de uluitoare? Mulțumind lui Dumnezeu — a continuat Papa — până astăzi suntem îndreptății să credem că nici o amenințare de vremuri grele, apropiată sau îndepărtată, nu se va împlini. Faptul că la rândul nostru am făcut aluzie la această amenințare de care vorbește presa zilnică a fiecărei țări din lume, nu înseamnă altceva decât că am voit să ne servim de această ocazie pentru

a atrage atenția, pentru a face apel, cu senină încredere, la toți acei bărbați de Stat și cărmuitori de popoare care, în fiecare țară, sunt în fruntea națiunilor".

Sfântul Părinte s'a adresat apoi fiilor Bisericii creștine din lumea întreagă, îndemnându-i să se roage, așa cum Sfântul Apostol Pavel îi invita să se roage pe Efesieni, într-una din scrisorile sale: "Să ne rugăm între noi și pentru noi, să ne rugăm pentru toate ființele Domnului care, împrăștiate pe toată fața pământului, constituie sfânta sa Biserică și a sa".

"Să ne rugăm împreună pentruca Tatăl luminii și al îndurării să lumineze mințile și să influențeze voinea marilor responsabili de viața popoarelor: să ne rugăm ca popoarele acestea să nu se lase orbite de naționalism exasperat și de rivalități primejdioase și dăunătoare".

Stăpânindu-și cu mare greutate emoția, Sfântul Părinte și-a încheiat cuvântarea cu o rugăciune fierbinte pentru pace, pentru unirea întru Christos a întregii familii creștine despărțită de păcat și de ură.

Un discurs prudent, acest îndemn pastoral adresat de Ioan XXIII marii familii omenești care, în toate timpurile și în toate încercările istoriei sale și-a găsit tăria în rugăciune, în credință.

Papa a evitat orice aluzie specifică, limitându-se să-și exprime încrederea în bunătatea unei acțiuni de negociere, în efectele pozitive ale bunei voințe a responsabililor politici, pentru rezolvarea crizei actuale. Ca Tatăl tuturor, el nu putea vorbi decât tuturor fiilor lui Dumnezeu, căutând, în pace și în dreptate, rațiuni comune de credință, și indicând și celor care nu cred în Dumnezeu, dar care la rândul lor "îi aparțin lui Christos prin dreptul originii și al mântuirii", drumul pe care trebuie să-l parcurgă împreună pentru cucerirea unei păci durabile și sigure.

Ioan XXIII a evitat, în discursul său, orice accent tragic, declarându-se, dimpotrivă, convins că conflictele care astăzi împart cele două blocuri antagoniste pot fi rezolvate pe cale pașnică. Din cuvintele sale s'a desprins intenția de a elimina din mintea ascultătorilor săi convingerea în ineluctabilitatea conflictului. Pastoral și în același timp adânc uman, discursul Papei a fost un apel la prudență și la rațiune, în care n'a lipsit o aluzie severă la ușurința cu care responsabilii păcii mondiale iau, dintr-o parte și din alta, măsuri destinate să semene teroarea, în periculoasa tentativă de a neutraliza o eventuală agresiune.

ADIO, NICOLAS...

Cu o seară înainte primisem o scrisoare de la el, din Elveția. O scrisoare care, recitată, acum, trădează preocupări pe care tonul pe jumătate glumeț, pe jumătate amar al rândurilor aceluia reușise să mi le ascundă.

"Află, fată dragă, că era cât pe ce să dau ortul popii. Inima. Cum vezi, am scăpat. Pe semne un exces de zel al «ingerului culegător de suflețe», cum spui tu. Dar să nu ne facem iluzii: mă are pe listă".

A doua zi un prieten îmi aducea vestea sfârșitului lui. Am rămas împietrită, incapabilă să realizez sensul real al cuvintelor prietenului aducător de durere: "Știai că a murit Herescu?".

Continua să vorbească, recapitulând pierderile suferite de cultura românească în ultima vreme. Il ascultam fără să-i pot urmări firul gândurilor, proectată dintr'odată într-un mare gol, un gol negru căruia îi realizam fizic adâncimea.

"Nicolas", cum îi spuneam noi prietenii, nu mai era. Gândul că nu-l mai puteam ajunge niciunde cu mintea prin Europa asta prea mare și prea străină pentru tristețile noastre, pe care o parcursese în lung, si'n lat, fiind vie imagina României în mintea aceluia care încep să uite că undeva, la hotarul din urmă al omeniei — acea minută și dătaoare de viață "humanitas romana" care era marea temă a conferințelor sale, un popor mic, pus de Dumnezeu strajă civilizației se luptă cu moartea, gândul acesta mă ducea ca o rană vie. Si, neputându-i încadra niciunde, printre cei vii, figura inteligentă, și puțin amară de om obișnuit să vadă dincolo de limita imediatului și a "accidentalului istoric", pe care viața de pribeg îl izolase din rândurile celor dispuși să-și indulcească exilul cu fel și chipuri de abdicări și compromisuri, "zidindu-l de viu" — cum îmi scria odată — în temelile crezului său, îl căutam în amintirea scurtelor noastre întâlniri române din anii din urmă. Si, cu memoria proprie femeilor pentru "exteriorități", evocam o după amiază de Duminică petrecută împreună la mine acasă, la o ceașcă de ceai și un taifas.

Cum, necum, ești totdeauna "tiré à quatre épingles", îi spunea un prieten, admirându-i eleganța sobră, "academică".

Ei nu? Numai că începe să trebuiască să fiu atent la lumină. Sunt un "dandy" al crepusculului. Trebuie să mă arăt numai la lumină, mică întocmai ca frumusețile otilite, care evită întâlnirile cu soarele de amiază descoperitor de ravagii". De câți ani purta același costum de haine, bleu-marin cu dungi abia vizibile, când mai largi și când mai strâmpete pe trupul lui osos și drept de "oltean bătos", după cum o ducea cu sănătatea; când mai bine, când mai rău, totdeauna "perfect", pentru alții, chiar pentru prietenii cei mai aproape de sufletul său, căroro le ascundea, cu discreția care i-a caracterizat întreaga existență, amărăciunea pe care i-o dădeau metehnele inerente începutului de declin.

Eleganța — în toate sensurile — și discreția, erau dominantele acestui om, care a știut totdeauna să rămână un boier de veche viță oltească, un mare domn. O discreție dublată de o mândrie care îl împiedeca să se agite în jurul perso-

nei sale, să-și "facă reclamă", sau chiar să-și revendice drepturi pe care i le dădeau, în lumea exilului românesc și în aceea a științei occidentale, trecutul și pregătirea sa. Lucra în singurătatea vieții sale de cărturar, cu o pasime și o religiozitate franciscană, în aparență izolat în lumea unui trecut pentru care părea tăiat pe măsură, în realitate descoperit realităților prezente și vulnerabil ca puținii dintre noi.

Nimic nu-l durea mai mult decât epitetul de "apolid" de care fatal se isbea la fiecare pas în agitata sa viață de pribeg mereu pe drumuri.

— Eu apolid? — se înrunta la funcționarul de poliție sau la portul de hotel care îi lua datele pentru întocmirea fișei de "séjour".

— Eu sunt român. Dumneata scrie cum îți spun eu: român. Știi ce înseamnă român?

Inseamnă "fiu al Romei". Roma! Cât a iubit-o! Nu era an să nu-și întreprindă pelerinajul de devotament la Roma. Dădea o conferință, își vedea prietenii, hoinărea fericit ca un îndrăgostit pe străzile orașului vechi, printre arcurile și coloanele Forului Roman. Si când un prieten îi punea la dispoziție un automobil, se ducea. "să asculte chiparoșii", pe Appia Antica. Si ne fericea pe noi, cei cărora Dumnezeu ne-a bărăzit pentru vremea înstrăinării un loc atât de sfânt nouă românilor, atât de aproape de sufletul și de pornirile noastre, atât de al nostru.

Ar fi frumos să-mi pot trăi aici ultimii ani, să-mi sfârșesc aici călătoria — îmi spunea într'o seară de primăvară, privind, de pe Aventin, somptuasa intrare în noapte a Romei.

Dar Dumnezeu hotărâse altfel, și călătoria și-a sfârșit-o departe de noi toți cei care-l iubeam: nici la Paris, unde-și stabilise sihăstria, și nici la Roma, cea mult iubită, ci undeva, pe-o colină verde din inima Elveției, unde i-a fost scris să-și odihnească truda și durerile.

Departe de noi toți, parcă dinadins departe, credincios până la sfârșit lozincei vieții sale de "a nu fi de povară" nimănui; nici măcar cu o vizită, din când în când, la un normant pe care parcă și l'a ales, pitit printre ierburi și brazii, pe-o costișă verde de deal, într'o țară străină inimii lui de Roman.

Y. R.

P.S. Sa P. Mitropolitul Vissarion despre Unirea Bisericilor

P.S. Sa P. Mitropolitul ortodox, Vissarion; care trăiește în exil în Franța, a acordat o audiență unuia din redactorii ziarului *La Croix de l'Aisne*.

Tema interview-ului a fost "Unirea creștinilor".

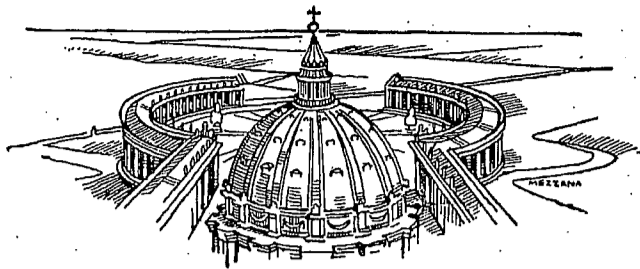
După ce a amintit și subliniat că el este primul prelat ortodox care a predicat unirea creștină, prin serieri și predici, mons. Vissarion a spus, printre altele: "În ce ne privește, noi sperăm că apropiatul Conciliu Vatican II va exprima ecumenicitatea Bisericii, și nu va fi un simplu sinod al episcopilor latini, ci reprezentarea vie a Bisericii universale. Dorim, deci, ca ortodoxia să ia parte.

Imense au fost și sunt dezastrurile spirituale cauzate de materialism în țările creștine. Numai creștinismul poate smulge aceste națiuni din prăpastia către care au pornit-o, din ce în ce mai departe de Dumnezeu, cum sunt. Să se impună, cât mai curând deșteptarea și colaborarea întregului Trup creștin, împreună cu ortodocșii.

Castelul Peleş.

CONCILIUL ECUMENIC VATICAN II

Inaugurăm, începând cu numărul acesta al ziarului nostru, o rubrică închinată pregătirii Conciliului Ecumenic Vatican II, care va oferi cititorilor noștri informații, dări de seamă ale conferințelor și cronici ale cărților inspirate de importantul eveniment al Bisericii.

O SCRISOARE A MONS. GUERRY.

Arhiepiscopul de Cambrai, mons Emil Guerry, a adresat diecezei sale o scrisoare pastorală care să servească drept îndreptar pentru a "educa creștinii asupra unui act atât de important în viața Bisericii" cum este Conciliul Ecumenic.

Prima parte a documentului ilustrează importanța Conciliului. Ea rezultă, în primul rând, din câteva caracteristici comune tuturor Conciliilor: acestea de a fi o manifestare vie a unității și universalității Bisericii, o lungă și aprofundată ședință de studii, un leal examen de conștiință din partea Bisericii, un eveniment excepțional și rar, o revizuire a vieții, pentru a discerne, împreună cu constituția divină dată de însuși Isus Bisericii, ceea ce ar putea avea nevoie să fie purificat, modificat sau adaptat exigențelor apostolatului contemporan, în structura sa umană, în metodele și tradițiile sale. De aici se poate vedea în ce măsură un Conciliu îi interesează pe adevărații fii ai Bisericii: credința lor se întărește, convinșerile lor se clarifică, mândria lor de a fi membri ai Bisericii este stimulată de acest extraordinar spectacol de unitate, de varietate de viață oferit de Biserica lumii întregi.

Viitorul Conciliu va avea patru note proprii și noi: 1) numărul considerabil de participanți; 2) prezența episcopilor aparținând tuturor raselor: 120 de asiatici, 50 de africani, 170 de americani din Nord și din Sud.

A treia notă proprie a viitorului Conciliu este pregătirea sa cât se poate de îngrijită, ale cărei faze sunt enumerate de scrisoarea pastorală; 4) amploarea, importanța și actualitatea temelor tratate. Dintre aceste probleme Mons. Guerry amintește în special trei: laicatul; episcopatul; coordonarea care se va face între clerul normal și clerul monastic.

A treia parte a scrisorii este consacrată scopurilor Conciliului.

În interiorul Bisericii Conciliul urmărește să aducă un nou impuls de viață creștinească, printr-o prezentare a doctrinei catolice mai potrivită nevoilor vremii, și o înnoire a liturghiei, a dreptului canonic, a disciplinelor eclesiastice, a instituțiilor religioase, a misiunii apostolice și pastorale a Bisericii, a laicului, a instituțiilor și structurilor "purificate, corectate, potrivite nevoilor actuale".

În sânul lumii moderne, a cărei dramă consistă tocmai din refuzul concepției supranaturale și creștine a vieții, Conciliul își va pune problema sintezei între gândire și viață pe de o parte, și principiile creștine pe de altă parte. Fără să fie nici măcar vorba de o întoarcere la orientările religioase medievale, se va încerca, afirmă mons. Guerry, să se facă tot posibilul ca principiile creștine să pătrundă în viața oamenilor și sub orice aspect: familial, civic, economic, politic și social, în raporturile dintre oameni și popoare, în sânul lumii contemporane care, îmbătărită de progrese științifice, se consideră autosuficientă, se închide în sine și în plăcerea bucuriilor pământești, refuză să se deschidă supranaturalului și pretinde că se poate governa fără Dumnezeu, fără Isus Christos și fără Evanghelia sa, fără adevărul și fără legea sa morală.

Aceasta este imensa, tragică problemă la care Conciliul trebuie să dea un răspuns, dacă Biserica vrea să-și împlinească misiunea de mântuire a lumii moderne. Și aceasta toc-

mai în momentul în care asupra acestei omeniri trufășe apasă neliniștea și spaima teribilelor repercursiuni ale forțelor materiale, tehnice și atomice pe care ea însuși le-a deslășuit și care sunt în măsură să o distrugă. Tocmai în momentul în care, pentru a face față uriașelor probleme ridicate de organizarea raporturilor dintre popoare și de emanciparea omenească și vitală a țărilor subdezvoltate, Statele sunt tentate să recurgă la regimul politic și la sisteme economice care, întărind dictaturile, vor sacrifica persoana omenească, libertatea și drepturile sale, când numai o lege superioară de morală universală ar fi în măsură să le salveze și să le armonizeze, spre binele tuturor. Într-o vreme ca aceea în care traim drama omenească analizată și discutată de Conciliu va primi aspecte și proporții grandioase și nebanuite. Conciliul reprezintă o intensă și supremă nădejde, nu numai pentru credincioși, ci pentru fiecare om care încă mai crede în om, în spirit, în valorile morale de libertate, de dreptate, de fraternitate și de pace.

Conciliul va ajuta de asemenea ca Evanghelia să fie altoită cu profit în gândire și în acțiune, arătând lumii vitalitatea intimă a Trupului mistic al lui Christos. Chemarea către acest adevăr care, poate, va constitui unul din punctele cele mai importante studiate de Conciliu, va avea un vast ecou, nu numai printre Orientali, sensibili la acest aspect "mistic" al Bisericii, ci-i va lamuri pe mulți credincioși asupra adevăratei naturi a Bisericii.

În sfârșit, în partea a treia a scrisorii pastorale, se afirmă că Conciliul va trebui să fie pentru toți o superbă manifestare a notelor fundamentale ale adevăratei Bisericii a lui Christos. Unitatea guvernării, a cultului și a învățaturii creștine vor fi exprimate de Conciliu și de manifestările sale. Credincioșii nu trebuie însă să se aștepte la lucruri pe care Conciliul nu le poate da: "Unii și-au închipuit că conciliul ar fi un fel de revizuire, ba chiar o pășire a vechilor pozitii morale ale Bisericii: de pilda divorțului și controlul nașterilor. Lucrul acesta nu-l poate face nici Papa și nici Conciliul. Alții au sperat că Conciliul ar putea fi un fel de mare adunare a căpeteniilor diferitelor confesiuni, pentru a se ajunge la un fel de sincretism doctrinar, cu ajutorul unor concesiuni reciproce și a unor acordări asupra punctelor esențiale. Lucrul acesta, însă, ar însemna indiferențism religios, care, spune Papa, duce ușor la afirmarea că toate religiile sunt egale, fără nici o deosebire între adevăr și fals.

Sfînețenia Bisericii este pusă în evidență de înșii scopurile Conciliului, de efortul colectiv de sfințire cerut de către Papă clerului și credincioșilor, de acțiunea Duhului Sfânt în sânul Bisericii sale. *Catolicitatea* va putea fi admirată în prezența căpeteniilor ei spirituale și a păstorilor Bisericii din toate continentele. În sfârșit *apostolicitatea* Bisericii va apărea în sobornicia episcopatului, moștenitor legitim al Soborului apostolic, și în sollicitudinile misionare și pastorale de care vor fi însuflețiți episcopii. În încheierea sa, importantul document al episcopului de Cambrai subliniază aspectul pastoral al viitorului Conciliu, amintind câteva puncte ale dreptului canonic care, în această perspectivă, vor trebui să fie revizuite sau ajurnate. Si termină: "Da, poporul creștin, împreună cu Capul Bisericii, pot să se aștepte la lucruri mari de la acest Conciliu". (Civ. Catt. sept. 1961).

Conferință despre unitate.

În spiritul Conciliului Ecumenic, pentru care s-au făcut rugăciuni, a avut loc la Graymoor (U.S.A.) o importantă conferință pe tema: "Unitatea creștină". În cele trei zile ale congresului, la care au participat

120 de prelați, cunoscuți în domeniul studiilor unoniste, părintele Charles Boyer, a vorbit despre "tendențele ale ecumenismului catolic", precizând punctul de vedere teologic asupra principalelor probleme unoniste.

Părintele Hanahoe a vorbit despre "Fazele teologice ale Octavei pentru unitate", discutând delicata problemă a "intențiilor" în rugăciunile pentru unirea Bisericilor.

Asupra "Ecumenismului ca experiență și atitudine teologică" a vorbit mons. Willebrands, care a încadrat activitatea ecumenică în concepția și în natura Bisericii.

Cu ocazia inaugurării "Săptămânii Orientului Creștin", care a avut loc în catedrala de la Neapole, cardinalul Secretar de Stat Amleto Cicognani a pronunțat un discurs prin care a precizat gândirea oficială a Bisericii catolice asupra ortodoxilor și a celorlalți "despărțiți", în lumina unității creștine. Discursul cardinalului Secretar de Stat a tratat tema "Frații despărțiți din Răsărit".

După ce a amintit starea de unire spirituală care a caracterizat primele veacuri ale istoriei Bisericii, Cardinalul Cicognani a ilustrat motivele istorice și fazele psihologice ale unui proces gradual de îndepărtare, culminat cu despărțirea celor două Biserici în veacul IX. De altfel rațiunile acelei despărțiri au fost istorice, politice și culturale, fără să atingă și să altereze substanța doctrinei revelate.

"Astăzi motivele care pe vremuri au putut determina despărțirea Bisericilor se pot considera depășite de vremuri și de împrejurări" — a spus cardinalul. De aceea anunțul Conciliului Ecumenic a trezit în sufletul fraților noștri separați aprobări since-

re și răspunsuri spontane de entuziasm suficiente pentru a demonstra că ei au primit evenimentul ca pe o inițiativă la care se așteptau".

După ce a amintit rațiunile pe care se bazează frăția spirituală a celor două Biserici, Cardinalul Cicognani a încheiat afirmând: "Aceste motive de credință și de dragoste, care au fost totdeauna prezente și valide deoarece erau legate de mesajul lui Christos, trebuie să fie reluate și considerate cu bune dispoziții sufletești, ca dintr-o matură meditare asupra esenței lor, luminată și asistată de spiritul lui Dumnezeu, să poată să răsără în suflete zorii unității, atât de plini de promisiuni pentru Biserică".

În timpul "Săptămânii orientale" au avut loc întruniri de studiu și liturghii solemne în rit armean, bizantin-slav, etiopic și greco-bizantin, în catedrala de la Neapole, la Pozzuoli și la Bazilica de la Pompei. Biserica ortodoxă a urmărit cu interes și simpatie aceste celebrări, trimițând câțiva observatori ne-oficiali care au asistat la ședințele de studiu.

CARTI SI PUBLICATI ASUPRA UNIRII BISERICILOR.

Centrul de Studii USMI-Firad, publică o culegere de învățături și îndemnuri ale Sfântului Părinte Ioan XXIII în legătură cu Conciliul Ecumenic. Opera este îngrijită de mons. Salvatore Garofalo care, în prefața, spune, referindu-se la necesitatea de a solidariza cu Pontiful pentru reușita Conciliului: "a ne gândi împreună cu el, a spera cu el, a lucra cu el, reprezintă pentru noi toți siguranța că împlinim voia lui Christos, Cap al Corpului mistic care este Biserica". Volumul se intitulează "La grande ora della Chiesa e del mondo".

În "Ediciones Fax" a apărut un studiu al profesorului Oleachea Labayen Juan, intitulat "El proximo Concilio" în care autorul încearcă să încadreze evenimentul în cornișa multiplelor probleme care vor trebui înfruntate.

Autorul a ținut să rezerve un loc de frunte raporturilor cu lumea ortodoxă și protestantă.

"Problema ecumenică și unitatea Bisericii" se intitulează volumul publicat de către Edizioni Romane Mame, al cărui autor, parintele S. Gallo, prezintă cititorilor trei conferințe ținute anul trecut la Universitatea Gregoriană din Romă.

În prima conferință, p. D. Grassi face o amplă panoramă a creștinătății despărțite și a actualei Mișcări Ecumenice; în a doua p. R. Tucci examinează curentele filo-catolice ale anglicanismului contemporan; doctorul N. Jaeger, judecător al Curții Constituționale, expune soluția catolică a problemei unirii Bisericilor.

Cardinalului Confalonieri i se datorește un important studiu asupra "Bisericilor Orientale și unitatea Bisericii" publicat în *Quaderno 22 di Sacra Dottrina*. Autorul rezumă, în trei puncte, evenimentele istorice ale schismei, acelea ale Conciliilor pentru unire și atitudinea Bisericii catolice, care așteaptă cu răbdare reconstruirea unității creștine.

"Editorial Angeles de las misiones" publică două studii ale părintelui Lopeteguy León. În primul, intitulat "Oriente y Occidente cristianos" este tratată problema primatului roman în istoria creștinismului primitiv; al doilea, al cărui titlu este "El concilio Vaticano primero y la unión de los Orientales", vorbește despre "atmosfera, intențiile și rezultatele" Conciliului din 1868-1870.

miscellanea

In timpul recentei sale vizite în Statele Unite, mons. Vasile Cristea, episcopul românilor catolici de rit bizantin în exil, a celebrat, în biserica română catolică de la Detroit o liturghie solemnă la care au participat numeroși membri ai coloniei române din acel oraș.

Prima biserică românească din America și-a sărbătorit, în 16 Septembrie, 55 ani de viață. Biserica, închinată Sfintei Elena, a fost construită de primii emigrați români debarcați în America, la Cleveland-Ohio.

Cea dintâi slujbă religioasă a fost aceea din 16 Septembrie 1906, în timp ce sfințirea Bisericii s'a făcut la 22 Octombrie al aceluiași an, cu mare participare de credincioși veniți din toate unghiurile Americii.

Liturghia solemnă cu care au fost inaugurate festivitățile pentru aniversar, a fost prezidată de P.S.Sa Episcopul Vasile Cristea.

Editat de "Middle West Romanian American Committee" a apărut zilele acestea un interesant studiu istorico-politic: "România, the State at the Danube's Mouth" de Ilie Smultea.

Dl. Cesar Teodorescu este autorul unui volum polemic intitulat "Pângărirea Cântecului Românesc", care denunță anumite infame procedee politico-comerciale responsabile de o adevărată șarlatanie culturală: aceea care prezintă muzica noastră populară ca muzică țigănească.

"Cântecul nostru, vechi de mii de ani, de pe timpul Traicilor și al Romanilor, e prezentat astăzi străinilor drept muzică țigănească sau, în cazuri mai "ferice", un soi de amestecătură, formată din "puternice" influențe: țigănești, ucrainiene, rusești, ungurești, bulgărești, evreiești sârbești, germane, orientale, etc. Nouă, care am fost primii încetățeniți de Dumnezeu pe locurile acelea, și se ia dreptul la o artă populară originală. Si cine face lucrul acesta? Savații, bazații pe studii — care astăzi au ajuns la o atât de mare precizie? Nu!

Cântecul românesc este atacat de o bandă ordinară de profitatori care, ca o plosniță uriașă, s'au așezat pe cântecul românesc: să-l sugă, să-l desfigureze".

Autorul inventariază toate plăcile astăzi în circulație în Occident, în care muzica populară românească este contrabandată ca un produs al "geniului țigănesc". Domnia sa încheie acest îndurerat și pe drept cuvânt violent denunț, făcând apel la toți cei care cunosc și apreciază cântecul românesc, unul dintre cele mai frumoase din patrimoniul folkloristic mondial, pentru o campanie care să "acă în sfârșit lumină asupra acestei probleme și să revindică paternitatea unei arte care exprimă atât de total și de adânc sufletul poporului român, și propune:

1) să fie publicat, de către un muzicolog român, un studiu în care să se descrie caracteristicile cântului românesc;

2) să fie publicate studii asupra muzicii românești, în limbile principale;

3) prin presă și conferințe, românii în exil să protesteze oricâte ori se produc asemenea batjocuri;

4) să fie dați în judecată — ideea este a dlui. J. N. Manzatti — cei care în felul acesta batjocoresc neamul românesc.

Aderăm la inițiativa dlui. Teodorescu, și împărtășindu-i indignarea, nădăduim ca nobila cauză pe care a pus-o pe tapet să găsească cât mai curând printre cercetătorii români în exil, persoana care să aiba ac și pentru jocul unor Elman și Aranov oarecare, traficanți de "Rumanian Gypsy folk music".

Societatea corală "Carmen" de la Paris a dat, în sala de onoare a Cătății Universitare un foarte aplaudat concert de dansuri și muzică populară românească. Incasările au fost în întregime destinate școlii pentru fiii refugiaților români, care își desfășoară activitatea în localurile Bisericii ortodoxe române de la Paris.

A dirija orchestra maestrul Grigore Iosub.

Oficiul European de Plasare pentru

Africa, cu sediu la Geneva, caută pentru Africa elemente diplomate în diferite profesii, cum și muncitori specializați.

Oficiul se ocupă de toate formalitățile de organizare.

Cererile vor trebui să fie prezentate la "European Office for Employment in Africa".

Congresul Societății Academice Române.

La sediul Institutului Universitar Ca' Foscarini de la Veneția s'a ținut, între 6 și 12 Septembrie, congresul anual al Societății Academice Române întemeiată de un grup de intelectuali români în exil, în frunte cu Mons. Octavian Barlea.

Tema conducătoare a Congresului, care anul acesta a întrunit la Veneția un număr excepțional de savanți și de personalități ale marii culturi occidentale a fost "Umanitatea la Romani".

Lucrările Congresului, care dispunea de trei secțiuni de studiu, au fost inaugurate în 6 Septembrie în sala de onoare a institutului Ca' Foscarini.

În timpul ședinței de deschidere a Congresului a fost comemorat profesorul Nicolae Herescu, ilustru exponent al culturii românești în exil, dispărut de curând. Participanții la Congres au asistat, în bazilica San Marco, la o slujbă religioasă, fiind apoi primiți în audiență de cardinalul Urbani, Patriarhul Venetiei.

Numărul și calitatea comunicărilor au dovedit încă odată înaltul nivel cultural și bunătatea cauzei pe care Societatea Academică o servește de atâția ani și cu rezultate atât de strălucite, pentru afirmarea și apararea valorilor culturale românești în lume.

Institutul Carlo I a cinștit, într-o ședință solemnă, amintirea marelui poet și filozof român Lucian Blaga decedat de curând în România.

După cuvântul de introducere pronunțat de prof. Basil Munteanu, scriitorul Vintilă Horia și criticul literar Virgil Ierunca, au evocat personalitatea lui Lucian Blaga, relevând importanța operei sale în cultura românească și universală.